

ANDRIS DZENĪTIS
PLATONS BURAVICKIS
LINDA LEIMANE
RUTA PAIDERE

SINFONIETTA RĪGA
NORMUNDS ŠNĒ
AIGARS RAUMANIS

SINFONIETTA RĪGA
NORMUNDS ŠNĒ

AIGARS RAUMANIS, SAKSOFONS / SAXOPHONE (2)

1. ANDRIS DZENĪTIS (1978)
UVERTĪRA KAMERORĶESTRIM *EUPHORIA*
OUVERTURE *EUPHORIA* EUPHORIA FOR CHAMBER ORCHESTRA (2017) / 6:07
2. PLATONS BURAVICKIS (1989)
KONCERTS SAKSOFONAM UN KAMERORĶESTRIM "PLASTMASAS TEMPERATŪRA"
TEMPERATURE OF PLASTICS CONCERTO FOR SAXOPHONE
AND CHAMBER ORCHESTRA (2019) / 21:51
3. LINDA LEIMANE (1989)
RAY-BOWS (2019) / 17:58
4. RUTA PAIDERE (1977)
TEMPERA (2012) / 14:32

TT: 60:42

LATVIJAS MUZIKAS
INFORMĀCIJAS CENTRS

Sinfonietta Rīga

Kultūras ministrija

VALSTS
KULTŪRKAPITĀLA FONDS

Recorded at: Riga Recording Studio, July 2021
Recording producer: Normunds Slava
Editing, mixing, mastering: Normunds Slava, Normunds Šnē
Photos: Reinis Hofmanis
Booklet text: Armands Znotiņš
English translation: Amanda Zaeska
Design: Gundega Kalendra, raugs.eu
Executive producer: Egīls Šēfers

© LMIC/SKANI & Latvijas Koncerti
© LMIC/SKANI 130, 2021
Booklet in English / buklets latviski
skani.lv

The period in which we live is the most glorious time for music created in Latvia. However, a casual listener wishing to find a solid guide and an academically defined order may be confused by such restless, boundless creative energy, the uncontrollable explosion of sounds and the infinity of moods and nuance. Diversity in style, techniques and musical thought elegantly intertwine with skill, knowledge and, above all, the fascination of talent and personality. The compositions on this album are the result of a collaboration between four distinguished composers and the Sinfonietta Rīga chamber orchestra. These are works that have proved to be significant and lasting as sonic impressions allowing the listener to stop time for a moment and, with eyes closed, enjoy each composer's chosen aesthetic flow. The music can at times unbridle the thoughts and conjure fresh, thrilling images. But, in fact, that is exactly what we are looking forward to.

Normunds Šnē

The Sinfonietta Rīga state chamber orchestra was founded relatively recently, in 2006. This selection of compositions written for the orchestra and its conductor, Normunds Šnē, are even younger: Ruta Paidere's *Tempera* is from 2012, Andris Dzenītis composed *Euphoria* in 2017, Aigars Raumanis and Sinfonietta Rīga first performed the *Temperature of Plastics* concerto for saxophone and chamber orchestra by Platons Buravickis in 2019, and Linda Leimane's *Ray-Bows* also dates to 2019, although it premiered only in 2021.

In the context of cultural history, fifteen years is as brief as a breath of air. But in reality, it can be a long time, especially in theatre, where everything can change in a matter of fifteen years. And likewise, of course, in cinema and dance. But nor does music lag behind, as evidenced by the large number of new works created for the Sinfonietta Rīga chamber orchestra. In a span of fifteen years, promising and provocative young modernists become classics, and they are joined by a new generation of composers; at the same time, it turns out that the teachers of the aforementioned classics are also still actively working. In this sense, too, the selection of composers represented on this album is significant: two of them are of the generation of avantgardists born in the 1970s, while the other two came to prominence approximately fifteen years later.

A relatively large number of Latvian composers emerged in the late 1990s – those very same “avantgardists born in the 1970s”. The first of these was Andris Dzenītis, who appeared on the music scene already at the age of sixteen with his sonata for violin and piano titled *The Abandoned*. In the subsequent four years, he composed *Lacrimae* for piano quartet, a concerto for cello and orchestra, the vocal symphonic work *Blood Song* and *Ave Maria* sung by the Latvian Radio Choir. Ruta Paidere, Gundega Šmite, Jānis Petraškevičs, Rolands Kronlaks, Mārtiņš Viļums, Gustavs Fridrihsons, Ēriks Ešenvalds and Santa Ratniece began composing very soon after Dzenītis – at least nine fine composers in a short period of time. Again, drawing parallels with the theatre, this period can be compared with the 1990s, when Alvis Hermanis and his contemporaries founded the New Riga Theatre, which first gained recognition in Latvia and then abroad, and whose reputation was ensured by a brilliant ensemble of actors: Ģirts Krūmiņš, Kaspars Znotiņš, Baiba Broka, Sandra Kļaviņa, Vilis Daudziņš, Gundars Āboliņš, Andris Keišs, Guna Zariņa and Elita Kļaviņa. Also a group of at least nine outstanding masters. Moreover, the New Riga Theatre emerged and flourished at a time when all other Latvian theatres were in a deep creative crisis due to ageing directors and policies that were hostile to culture.

For exactly this same reason, the emergence of young, contemporary-minded composers in the 1990s can be considered a miracle. Seeing as Latvia had just regained its independence, this was the first generation of Latvian composers who could work freely, without persecution by totalitarian regimes or clashes with even older political ideologies (although even in the West there existed a constantly updated list of topics that “decent people did not talk about”). It was at this time that Latvian music – of course, excluding masters who had spent their entire careers living and working in exile, such as Tālvāldis Kēniņš and Gundaris Pone – finally entered the international arena. Serious interpreters of music abroad began to take into account the music of Pēteris Vasks, and soon this composer spiritually related to Arvo Pärt, Henryk Mikolaj Górecki, John Tavener and Giya Kancheli would be joined by Maija Einfelde, Georgs Pelēcis and Rihards Dubra in concert programmes beyond Latvia's borders. But Dzenītis, Viļums, Paidere and their like-minded contemporaries opposed the “new simplicity” and the “new spirituality” as well as neo-Romanticism and post-minimalism. For them, new music meant something completely different.

On the other hand, the profession of composer was almost completely superfluous and unnecessary in newly independent Latvia, just as, for example, the professions of university lecturer and medical nurse, as well as actor. According to the official rhetoric, which was unfortunately also echoed by many music teachers, the country already had one composer – as well as one famous pianist, one award-winning

violinist, and so on – so it did not need any more. This is one of the reasons why Paidere and Gustavs Fridrihsons live and work in Germany, Mārtiņš Viļums in Lithuania, and Anita Mieze, Daina Molvika and Renāte Stivriņa in Switzerland, Norway and Poland, respectively.

This is also one of the reasons why the music of all the above-mentioned composers is not simply “art for art's sake”, although this principle is inevitably and irrevocably present in their work. The music of Dzenītis, Leimane, Buravickis and Paidere contains existential themes, moods and motifs. At both a literal and metaphorical level it connects with social issues, from the psychological alienation of the individual to the disintegration of society as a whole. For example, Buravickis frequently addresses political and ecological issues – in other words, the composer's ability and task to change the world as well as humanity's responsibility towards the environment in which it lives and which it should refrain from spoiling or destroying for its descendants. Others express themselves in a more subdued manner, but they are just as compelling and just as powerful.

These currently and always topical themes have cropped up again and again: in Anna Kīrse's *Tree Opera* and Evija Skuķe's cycle *Little Serenades: Insect Meditations*, in the pages composed by Kristis Auznieks for the choral opera *NeoArctic* and in Madara Pētersone's *Elements* tetralogy for percussion instruments. Now, under slightly more favourable conditions, this music is analogous to the productions staged by Hermanis, Viesturs Kairiņš, Laura Groza, Mārtiņš Eihe and many wonderful actors at almost a dozen professional theatres in Latvia. This art lives and breathes and is contemporary. It gives one hope for the future.

Latvian music of the 21st century is unimaginable without **ANDRIS DZENĪTIS**. Five of his early masterpieces have already been mentioned above, and he continued working at the same pace after 2000. He deepened, refined and perfected the psychological expression, dramatic tension and tragic dimensions he had exhibited at the very beginning of his career and went on to create such grand works as *Dualism* (the First Liepāja Concerto for piano and orchestra), the *E(GO)* concerto for saxophone and orchestra and the (SIN)fonietta chamber symphony. Already the titles of the compositions and how they are written indicate that the music reflects a personal drama that is intertwined with the portrayal of a fractured, divided, disharmonious society. And yet, even here Dzenītis needs a ray of light, some hope of reconciliation, and he incorporates this theme many times: in the *Love is Stronger* symphony, in the *Urban Mass* and in *Langsam* for orchestra. This Buddhist thought is also present in his compositions for smaller ensembles: the three string quartets (*Trataka: Point Noir, Amrita, Introversion and Farewell*), *Sat Nam: Mantra for the Silence of Blissful Gratitude* premiered by the Vidzeme Chamber Orchestra and *Om, Lux Aeterna* sung by the Latvian Radio Choir.

Dzenītis' oeuvre is so broad and multifaceted that a serious monograph on it is long overdue. However, we should definitely also mention the lighter, more extroverted, non-academic sides of his creative personality. He has experimented in the *Woodpecker Project* together with various like-minded people interested in electroacoustic music; his *Rite of Spring* cantata unveils a connection with folklore; childhood memories of jazz permeate the final bars of *Drone* written for symphonic band; he unleashes a sense of humour in the Latvian Cookbook cycle for Ensemble Modern directed by Peter Eötvös; and then there are also the *Men's Songs* performed by baritone Armands Siliņš and pianist Aldis Liepiņš, *Niggling Songs* for Laura Grecka (voice) and three instrumentalists and, finally, *Two Lines* by Emily Dickinson, in which there is no tuba, flute or even piano, only the voice of Helēna Sorokina.

All this richness is represented on the present album by just six minutes of music by Dzenītis: *Euphoria*

for chamber orchestra, written in honour of composer Pēteris Plakidis, whom many remember fondly as a teacher, colleague and friend. Hence the festive overture-like atmosphere exhibiting vivid, exuberant, impulsive moods, which in Dzenītis' case, of course, never cancel out the defining characteristics of a composer of contemporary music: taut harmonic thought, nuanced juxtapositions of timbres and keen insight into the inscrutable essence of the human being. Those who enjoy this work will probably also be interested in Postludium: Ice and Preludium: Light or Dzenītis' Alba concerto for two kokles, accordion and orchestra.

Imic.lv/dzenitis

It seems that the music of **PLATONS BURAVICKIS**, who is just thirty-two years old, contains everything: harsh dissonances and insistent ostinatos, enlightened poetry and post-Romantic beauty, high art and experimentation with electronics, mathematical constructions and intuitive sensuality. Alongside his musical studies, Buravickis worked as a concrete finisher (once again reminding us of the odious opinion that Latvia needs only one composer), but ultimately he has found opportunities for full-fledged creative work. And he never ceases to surprise listeners – in a single year, he composed An Angel's Look for violin and piano alongside such dramatically saturated chamber works as Voltage, Narcosis and the Red Sonata, while an absolute sense of beauty permeates the Scent of Heavenly Blossoms piano trio he wrote the following year. He did not stop at pure lyricism, however, and soon Restoration of a Work Instrument was performed at the Small Mežotne Palace. After the Temperature of Plastics saxophone concerto, he wished to avoid repeating his previous means of expression, and therefore his next concert work – The Future Follows Us for flutes, duduk and chamber orchestra – addressed listeners with a new concept and colour. In the Eleventh Liepāja Concerto, the forts of Karosta clearly perceptible between the crashing waves of the sea and the distant cityscape blend with the suppleness and fragility of the human voice, while the symphony orchestra accompaniment he wrote for Harold Lloyd's comedy film Safety Last! is melodic, imaginative and witty.

Buravickis' musical touch can be heard in his reconstruction of the Kuncendorfs and Osendovskis album by the counterculture group NSRD (Workshop for the Restoration of Unfelt Feelings) and even more surreal projects, in his new work for the Berlin Philharmonic Octet and other examples of classical music, and also in productions at the New Riga Theatre and the Latvian National Theatre. One can expect an opera from him (the green light for a "contemporary musical" has already been given), and one can also expect a violin concerto (if Gidon Kramer or Frank Peter Zimmermann approach him). In addition, Buravickis has written the following: "Global unification through music can be considered utopian, but music is my faith. Music will unite the world! With or without me. War is the path to the death of humanity, whereas music is the path to the victory of humanity, the path to life and further development." I believe that Dzenītis, Paidere and Leimane would agree with this manifesto of idealism.

The Temperature of Plastics concerto for saxophone and chamber orchestra premiered in 2019 represents the most radical and challenging aspect of Buravickis' oeuvre. Written for Aigars Raumanis, in this composition the soloist employs extended techniques on the instrument, while the orchestra joins in with additional expression, dynamism and crescendos, thus using the intensity of rhythm, texture and timbre to portray a humanity that must be saved from itself, a world that must be saved from sinking in pollution (and, one wonders, perhaps also acoustic pollution?). However, hope has not been lost, and it is no coincidence that the following year Raumanis premiered the harmonious and balanced Celestial Timepiece together with organist Aigars Reinis and percussionist Ernests Mediņš. The world continues to revolve, and Buravickis' music continues to evolve.

Imic.lv/buravickis

LINDA LEIMANE belongs to the generation of composers born around the time of the restoration of Latvia's independence, a generation that includes not only the aforementioned Buravickis, Kirse, Skuķe, Auznieks and Pētersone but also Armands Skuķis and Jēkabs Jančevskis. Of course, their creative personalities differ, but there are common defining threads: an integration of the means of expression and compositional techniques of contemporary music into malleable, sensually fragile and inwardly contrasting musical elements of a poetic nature; the bold use of the possibilities offered by electronics; a heightened interest in ideas from the humanities, sciences and social sciences, which give the necessary concreteness to the compositional concepts and additional vitality to the message of the music; and collaboration with artists of their own generation as well as established masters in the genres of theatre, film, performance, literature, and classical and contemporary dance. Leimane's music has been heard at the Sansusi Festival (Dialexica for chamber orchestra, electronics and video projections), in the Latvian National Ballet's production of Hamlet, and as part of the concert dedicated to the work of national Latvian poets Rainis and Aspazija (Art Deco for orchestra and electronics, performed by the Orchestra "Rīga").

The subtle gestures and turns of artistic drama in Leimane's music, as well as the tension of intellectual ideas and the unforeseeable sphere of emotions, speak to listeners again and again. This is why she has been successful in writing for various genres and types of ensemble: Dialexica and the Guesstimations chamber symphony were composed for the Sinfonietta Rīga chamber orchestra; Enantiomorphic Chambers and Longing. Flashing. Bonding were for the Latvian National Symphony Orchestra; Geometric Counterpoint for harpsichord and electronics was created for Ieva Saliete; Silhouettes. Behaviours was written for Trio Art-i-Shock; and the list would not be complete without the Latvian Russian poets Artur Punte and Semyon Khanin or director Andrejs Jarovojš and the Ģertrūdes Iela Theatre.

It seems that the opportunity to work as a composer-in-residence with the Latvian National Symphony Orchestra also inspired Leimane to work on Ray-Bows for conductor Normunds Šnē and the Sinfonietta Rīga chamber orchestra. In any case, here not only the string group but the entire woodwind section, brass section and percussion section are dynamically and timbrally vivid. The music flows in several sweeping waves of thematic development, with no lack of intensity in mood nor more nuanced tones. The piece nevertheless ends abruptly, making the listener await a continuation. The realisation of countless promising ideas lies ahead.

Imic.lv/leimane

RUTA PAIDERE studied at the Hamburg College of Music and Theatre, where she currently teaches. It is in Hamburg that she also honed her piano skills, which have served her well in performing works by contemporary composers, including, of course, her own compositions. This is how her Pulsations cycle of miniatures, composed early in her career in 1997, was premiered, and the same applies to her piano trio composed in 2000. Paidere has maintained her link with Latvia, and in publications here she boldly expresses her thoughts on important issues relating to the sociology of music and, more generally, culture and cultural policy. One example: "With the rate at which premieres are consumed and produced, new works are becoming disposable commodities, becoming part of consumer society, even though the opposite is encouraged. But theoretically there are other ways, such as re-presenting older works in new programmes or in different contexts; instead of focusing on premieres, returning to music that has already been performed, thus giving the composer a chance to catch his or her breath as well as the public an opportunity to develop their own tastes and become acquainted with and recognise the quality of contemporary music."

It is therefore worth delving into Paidere's *Tempera* (even a recorded version), which was nominated for the 2012 Latvian Grand Music Award for best new work of the year. Latvian interpreters, for their part, should also remember about her two piano trios, string quartet, and *Eis-Welten* (Ice Worlds) septet, which have perhaps never yet been heard here. That said, Paidere has no shortage of connections with Latvian musicians, and her *Lines: Points Of Intersection* chamber music for violin and piano has already been performed by Vineta Sareika and Lauma Skride as well as Magdalēna Geka and Iveta Cāļīte, thus approaching the ideal postulated by the composer herself. Her *A verso l'alto* cycle has been included in the Latvian Radio Choir's repertoire and *Profiles of Sand* in the National Latvian Symphony Orchestra's repertoire. Paidere's music has been sung by Inga Kalna and performed by Trio Palladio, and, of course, the Sinfonietta Rīga chamber orchestra and conductor Normunds Šnē have commissioned the chamber symphony *And Nothing More*.

Back to the recommendation regarding *Tempera*. Paidere herself, however, is sceptical about programmatism in music, openly stating that "there are also a lot of annotation-type explanations, in which composers just slap something together". And indeed, *Tempera* speaks for itself, drawing the listener into the flow of the string orchestra with gradual changes in the thematic material, with texture and emotion, and ultimately with layers of time-space, resulting in a suggestive effect, a suggestive fascination. Yet, as the title suggests, *Tempera* is also visually tangible music. It can be brought to life by strolling through galleries full of works by the European Old Masters and reflecting on how people of the future will perceive paintings by Mark Rothko or Jackson Pollock when they are separated from the 21st century by the same number of years that separate us from the art of Raphael and Leonardo da Vinci.

Imic.lv/paidere

The **SINFONIETTA RĪGA** state chamber orchestra is one of the most significant ensembles in Latvian classical music – it is a highly professional group of like-minded people with inexhaustible creative ideas, erudition and youthful vitality. Normunds Šnē has been the artistic director and chief conductor of the orchestra since its founding in 2006. With assiduous enthusiasm, the musicians explore the cultural heritage of the Viennese Classical School and the Baroque era, yet they also present to their audiences musical phenomena and styles of the 20th century as well as vivid revelations from the world of contemporary music. Among the orchestra's ambitions is the promotion of the chamber symphony genre in Latvian music, and therefore twice a year Sinfonietta Rīga commissions a new score from a contemporary Latvian composer.

Sinfonietta Rīga regularly collaborates with guest conductors and has staged thematically and stylistically varied programmes together with Paavo Järvi, Heinz Holliger, John Storgårds, Christoph Poppen, Olari Elts, Juha Kangas and Tõnu Kaljuste. Over the years, the orchestra has developed a close creative friendship with the Latvian Radio Choir and its conductor Sigvards Klava, creating several programmes together each year, including first performances of Latvian sacred music.

Among the brilliant soloists who have performed with Sinfonietta Rīga are singers Julia Lezhneva, Inga Kalna and Elina Garanča; organist Iveta Apkalna; pianists Kristian Bezuidenhout, Nelson Goerner, Yevgeny Sudbin and Reinis Zariņš; Alina Pogostkina, Florian Donderer and violinists Marc Bouchkov, Isabelle Faust, Kolja Blacher, Baiba Skride, Pekka Kuusisto, Thomas Zehetmair and Kristine Balanas; cellists Jean-Guihen Queyras, Sol Gabetta and Margarita Balanas; and violinist Vineta Sareika, violist/violinist Gregor Sigi and Ukrainian violist Maxim Rysanov, all of the Berlin-based Artemis Quartet. The orchestra has also enjoyed collaborations with clarinetist and composer Jörg Widmann; trombonist Christian Lindberg and percussionists Martin Grubinger, Evelyn Glennie and Peter Erskine; accordionist Ksenija Sidorova and Argentinian bandoneon player Marcelo Nisinman; oboist Alexei Ogintchouk and early music experts Andrew Lawrence-King and Enrico Onofri.

In addition to performing in Latvia and the Baltic states, Sinfonietta Rīga has also appeared at the Elbphilharmonie and Laeiszhalle in Hamburg, the Kölner Philharmonie in Cologne, the Herkulesaal in Munich and the Alte Oper in Frankfurt. The orchestra has performed several times in the Netherlands, including at the Royal Concertgebouw and Muziekgebouw in Amsterdam and De Doelen in Rotterdam, and it has also conquered the hearts of audiences at the Saint Petersburg Philharmonia and Lincoln Center in New York City.

Sinfonietta Rīga is a frequent guest at festivals in Latvia and abroad. Led by maestro Paavo Järvi, the orchestra performed at the Pärnu Music Festival, and it performed with the Latvian Radio Choir as part of the *Lux Aeterna* introvert art festival at the Elbphilharmonie as well as at the Kissinger Sommer festival in the spa town of Bad Kissingen in Bavaria. The orchestra has participated in the prominent Baltic Sea Festival in Stockholm several times.

Sinfonietta Rīga participated in the Grammy Award-winning recording of Adam's *Lament* by Estonian composer Arvo Pärt (released by ECM). The ensemble is also a four-time winner of the Latvian Grand Music Award, the country's highest state honour in music (2007, 2008, 2015, 2018).

sinfoniettariga.lv

NORMUNDS ŠNĒ graduated from the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music as an oboist and conductor. He has studied with Vilnis Pelnēns, Heinz Holliger, Tamara Fidler, Yuri Simonov, Jorma Panula and Imants Resnis. He has taught oboe performance at the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music since 2007.

Šnē served as the co-principal of the oboe section in the Latvian National Symphony Orchestra from 1978 until 1997 and has been a soloist and chamber musician since secondary school. He has also played with the Salve, Sīpoli and Marana progressive rock groups and been a sound engineer, music producer and mastering engineer. He is a passionate amateur radio operator (1980 World Champion, 2nd place in the 2006 European Championship, member of the board of the Latvian Amateur Radio League).

Šnē has performed in many countries in Europe, including France, Germany, Italy and Spain, as well as in Australia, Japan and Russia. He has performed with Peter Donahoe, Isabelle Faust, Patrick Gallois, Gidon Kremer, Mstislav Rostropovich, David Geringas, Natalia Gutman, Christian Lindberg, Martin Fröst, Joe Zawinul and others.

Šnē is the artistic director of the Sinfonietta Rīga state chamber orchestra established in 2006. In 1999, he founded the Rīga Festival Orchestra and was its director for many years. He served as the artistic director of the Rīga Chamber Players from 1987 until 2006, and he has regularly collaborated with the Latvian National Symphony Orchestra and the Liepāja Symphony Orchestra. He has conducted the ballets *The Rite of Spring*, *Carmen*, *Der Sandmann*, and *The Limpid Stream* at the Latvian National Opera and was the artistic director for the premiere of *The Silver Veil*, a ballet by Juris Karlsons.

Šnē has made invaluable contributions to the interpretation of the 20th-century music canon as well as the music of Latvian composers. Together with the Rīga Festival Orchestra he has performed Gustav Mahler's *Symphony No. 9*, Dmitri Shostakovich's *Symphony No. 4*, Olivier Messiaen's *Turangalila Symphony*, Luciano Berio's *Sinfonia*, Steve Reich's *The Desert Music*, Pēteris Vasks' *Symphony No. 2* and symphonies by Maija Einfelde and Arturs Maskats. With Sinfonietta Rīga, he has performed *Joy* by Magnus Lindberg, *Grail Theatre* by Kaija Saariaho, the *Chamber Symphony* by John Adams, the *Piano Concerto* by György Ligeti, *Vortex Temporum* by Gérard Grisey, the *Double Concerto* for violin, piano and orchestra by Tālvivaldis Ķeniņš, *The World of Master John* by Gundaris Pone and the *Concerto* for saxophone and string orchestra by Romualds Grīnblats. The cycle of chamber symphonies inspired by Šnē and Sinfonietta Rīga has included premieres of works by Andris Dzenītis, Jānis Petraškevičs, Mārtiņš Viļums, Ruta Paidere, Vilnis Šmīdbergs, Santa Ratniece and Anitra Tumševica.

Šnē has received the Order of the Three Stars for his contributions to Latvian culture. He was awarded the Latvian Grand Music Award in 1996 and 2004.

sne.lv

AIGARS RAUMANIS has studied with Oskars Petrauskis, Artis Šimanis and Joonatan Rautiola. In addition to studying saxophone at the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music and the Sibelius Academy in Helsinki, he has also tried his hand at composition, organ and kantele.

Raumanis performs regularly as a soloist as well as with the Atomos saxophone quartet, the Baltic Sea Saxophone Quartet, Trio Tresensus and Trio Con Brio. He has performed in almost all of the leading Latvian orchestras and as a soloist with the Sinfonietta Rīga chamber orchestra, the Sinfonia Concertante chamber orchestra, the Lithuanian National Philharmonic Chamber Orchestra, Orchestra "Rīga", the National Armed Forces Band and the Latvian Radio Choir. The geographical range of these concerts covers not only Latvia and its neighbouring countries but also the Netherlands, Germany, Croatia, Poland, Czech Republic, Switzerland, Greece and Romania.

The repertoire Raumanis plays is very broad and includes several pieces composed specifically for him, such as *Blaumanis Drives to Braki* for saxophone and orchestra by Pauls Dambis and the *Temperature of Plastics* concerto for saxophone and chamber orchestra by Platons Buravickis. He has also performed music by Andris Dzenītis, Arturs Maskats, Alvilis Altmanis and Andris Vecumnieks.

Raumanis received the Latvian Grand Music Award in 2019 for best new artist of the year. In 2018, he won the Grand Prix at the European Saxophone Forum as well as the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music and LMT Award. In 2019, he won the Stockholm International Music Competition.

lmic.lv/raumanis

ANDRIS DZENĪTIS

RUTA PAIDERE

AIGARS RAUMANIS

PLATONS BURAVICKIS

LINDA LEIMANE

Valsts kamerorķestris *Sinfonietta Rīga* izveidots relatīvi nesen – 2006. gadā. Šajā diriģentam Normundam Šnē un viņa vadītajam orķestrim rakstīto opusu izlasē iekļautie darbi ir vēl jaunāki – Rutas Paideres “Tempera” datēta ar 2012. gadu, Andra Dzeņiša *Euphoria* komponēta 2017. gadā, Platona Buravicka koncertu saksofonam un kamerorķestrim “Plastmasas temperatūra” Aigars Raumanis un *Sinfonietta Rīga* pirmoreiz spēlēja 2019. gadā, un togad Linda Leimane radīja arī skaņdarbu *Ray-bows*, kura pirmatskaņojums notika 2021. gadā.

Piecpadsmit gadi – uz kultūras vēstures fona tas ir viens elpas vilciens. Taču patiesībā tas ir arī ļoti daudz – īpaši jau teātrī, kur piecpadsmit gadu laikā var mainīties pilnīgi viss. Kino un dejas mākslā, protams, tāpat. Un mūzika neatpaliek, ko parāda kaut vai apjomīgais kamerorķestrim *Sinfonietta Rīga* adresēto jaundarbu klāsts – šādā laikā agrākie jaunie, daudzsološie un izaicinošie modernisti kļūst par klasiķiem, viņiem pievienojas vēl nebijušas paaudzes komponisti, un tajā pašā laikā izrādās, ka vēl joprojām aktīvi strādā iepriekšminēto klasiķu skolotāji. Arī šādā kontekstā albumā pārstāvēto komponistu izlase ir zīmīga – divi no viņiem reprezentē 70. gados dzimušo avangardistu paaudzi, savukārt divi pārējie – autorus, kuri sevi spoži pieteica aptuveni tos pašus piecpadsmit gadus vēlāk.

90. gadu nogalē Latvijas mūzikā parādījās skaitliski lielāks komponistu pulks, kam iespējams piemērot nupat minēto apzīmējumu – “70. gados dzimušie avangardisti”. Kā pirmais no viņiem – Andris Dzeņītis, jo ievēribu viņš guva jau 16 gadu vecumā ar sonāti vijolei un klavierēm “Pamestie”, kam turpmāko četrus gadu laikā sekoja *Lacrimae* klavieru kvartetam, koncerts čellam un orķestrim, vokāli simfoniskais opuss “Asinsdziesma” un Latvijas Radio kora izdziedātā *Ave Maria*. Uzreiz aiz Andra Dzeņiša – Ruta Paidere, Gundega Šmite, Jānis Petraškevičs, Rolands Kronlaks, Mārtiņš Viļums, Gustavs Fridrihsons, Ēriks Ešenvalds, Santa Ratniece. Vismaz deviņi izcili vārdi īsā laikā posmā. Un atkal, velkot paralēles ar teātra mākslu, to var salīdzināt ar 90. gados Alvijs Hermanis un domubiedru izveidoto Jauno Rīgas teātri, kas ieguva slavu vispirms Latvijā, bet pēc tam arī ārzemēs, un kura reputāciju nodrošināja spožs aktieru ansamblis – Ģirts Krūmiņš, Kaspars Znotiņš, Baiba Broka, Sandra Kļaviņa, Vilis Daudziņš, Gundars Āboliņš, Andris Keihs, Guna Zariņa, Elita Kļaviņa. Arī šeit nosaukti vismaz deviņi izcili meistari. Turklāt Jaunais Rīgas teātris dzima un uzplauka laikā, kad visi pārējie Latvijas teātri režisoru novecošanās un kultūrai naidīgas politikas dēļ atradās dziļā radošā krīzē.

Tieši šī paša iemesla dēļ jauno un laikmetīgi domājošo komponistu parādīšanās 90. gados jāuztver kā brīnums. Atjaunotās neatkarības pirmajā desmitgadē tā arī bija pirmā Latvijas komponistu paaudze, kas varēja strādāt brīvi – bez totalitāro režīmu veiktas vajāšanas un sadursmēm ar vēl senākām politiskām ideoloģijām (lai gan jau toreiz atklājās, ka arī Rietumu pasaulē eksistē saraksts ar tēmām, par kurām “pieklājīgi cilvēki nerunā”, un šis saraksts turklāt tiek pastāvīgi papildināts). Šis bija arī laiks, kad Latvijas mūzika beidzot nokļuva starptautiskajā arēnā (protams, ja atskaita tādus visu radošo mūžu trimdā strādājošos meistarus kā Tālvivaldi Ķeniņu un Gundari Poni) – ar Pētera Vaska mūziku sāk rēķināties ikkatrs nopietns ārvalstu interprets, un drīzumā Arvo Perta, Henrika Mikolaja Gurecka, Džona Tavenera un Ģijas Kančeli gara radniekam koncertprogrammās ārpus Latvijas pievienojas arī Maija Einfelde, Georgs Pelēcis un Rihards Dubra. Taču Dzeņītis, Viļums, Paidere un viņu domubiedri oponenti gan “jaunajai vienkāršībai” un “jaunajam garīgumam”, gan neoromantismam un postminimālismam. Viņu izpratnē jaunā mūzika nozīmē pavisam ko citu.

No otras puses – atjaunotajā valstī komponista profesija bija tikpat nevajadzīga kā, piemēram, augstskolas docētāja, medmāsas vai jau pieminētā aktiera profesijas. Oficiālajā retorikā, kuru diemžēl atkārtoja arī daudzi mūzikas skolotāji, tika paziņots, ka mums jau ir viens komponists (viens slavens pianists, un viens godalgots vijolnieks, un tā tālāk), un nevienu vairāk nevajag. Tas arī ir viens no iemesliem, kādēļ Ruta Paidere un Gustavs Fridrihsons dzīvo un strādā Vācijā, Mārtiņš Viļums – Lietuvā, šeit vēl nepiesauktās Anita Mize, Daina Molvika, Renāte Stivriņa – Šveicē, Norvēģijā, Polijā.

Tas arī ir viens no iemesliem, kādēļ visu iepriekšminēto autoru mūzika nav tikai “māksla mākslas dēļ”, lai gan šis princips arī viņu daiļradē ir neizbēgami un neatceļami klātesošs. Dzeņiša un Leimanes, Buravicka un Paideres mūzikā virto eksistenciālas tēmas, noskaņas un motīvi, tur gan tiešākā, gan metaforiskā līmenī rodama saikne ar sociālu problemātiku, sākot ar atsevišķas personas psiholoģisko atveidāšanu līdz visas sabiedrības dezintegrācijai. Platonam Buravickim, piemēram, būtiski ir gan politiski, gan ekoloģiski jautājumi – komponista spēja un komponista uzdevums mainīt pasauli, cilvēces atbildība pret vidi, kurā tā dzīvo un kuru tomēr vajadzētu atstāt pavisam neizpostītu saviem pēctečiem. Citi izpaužas klusinātāk, taču tikpat uzrunājoši, tikpat iedarbīgi.

Šīs pašlaik un vienmēr aktuālās tēmas uzplaukums vēl un vēl – Annas Ķirses “Koku operā” un Evijas Skukes ciklā “Mazās serenādes. Kukaiņu meditācijas”, Krista Auznieka komponētajās lappusēs kora operai *NeoArctic* un Madaras Pētersones tetraloģijā sitaminstrumentiem “Elementi”. Tagad, kaut nedaudz labvēlīgākos apstākļos, šī mūzika sasauca ar vismaz desmit profesionālos Latvijas teātros veiktajiem iestudējumiem, ko radījuši Alvis Hermanis, Viesturs Kairiņš, Laura Groza, Mārtiņš Eihe un daudzi brīnišķīgi aktieri. Šī māksla ir dzīva, elpojoša un laikmetīga. Tas dod cerības nākotnei.

21. gadsimta Latvijas mūzika bez **ANDRA DZEŅIŠA** nav iedomājama. Pieci no viņa agrā jaunībā radītajiem meistardarbiem jau nosaukti, un pēc 2000. gada viss turpinās – pašā sākumā pieteiktā psiholoģiskā ekspresija, dramatiskais spriegums un traģiskās dimensijas tiek padziļinātas, noslīpētas, pilnveidotas, un tad arī rodas tādi lieldarbi kā Pirmais Liepājas koncerts klavierēm un orķestrim “Duālists”, koncerts saksofonam un orķestrim E(GO) un kamersinfonija (SIN)fonietta. Skaņdarbu nosaukumi un to rakstības izvēle jau vien norāda, ka mūzikā atspoguļojas personiska drāma, kas savijas ar sašķeltas, saskaldītas, disharmoniskas sabiedrības atainojumu. Tomēr arī šeit Dzeņītim nepieciešams kāds gaismas stars, kāda cerība uz izlīdzinājumu, un šo tematiku viņš risina daudzkārt – simfonijā “...mīlestība ir stiprāka”, “Urbānājam mesā”, orķestra partitūrā *Langsam*. Arī tur, kur sastāvs nav tik vērienīgs, toties atbalstu dod budisma filosofiskā doma – trijos stīgu kvartetos (*Trataka. Point noir, Amrita*, “Introversija un atvadas”), Vidzemes kamerorķestra pirmatskaņotajā partitūrā “Sat Nam – mantra svētlaimīgas pateicības klusumam”, atkal Radio kora dziedātajā *Om, lux aeterna*.

Dzeņiša daiļrade ir tik plaša un daudzpusīga, ka tās nopietnam raksturojumam jau sen vajadzētu atsevišķu monogrāfiju. Taču šeit vēl noteikti jāpiemin viņa radošās personības gaišākās, ekstravertākās, neakadēmiskās puses – kopā ar dažādiem elektroakustiskajā mūzikā ieinteresētiem līdzgaitniekiem eksperimentēts apvienībā *Woodpecker Project*, saikne ar folkloru rasta kantātē “Pavasara rīts”, bērnības atmiņas par dzezu caurvij pūtēju orķestrim rakstītā opusa *Drone* fināla taktis, groteskai humora izjūtai jauta vāja Pētera Eteveša vadītajam *Ensemble Modern* adresētajā ciklā “Latviešu pavārgrāmata”, un kur nu vēl “Viriešu dziesmas” baritonam Armandam Siliņam un pianistam Aldim Liepiņam, “Piņķerīgas dziesmiņas” Lauras Greckas balsī un trīs instrumentālistu pavadījumā un, visbeidzot, “Divas Emilijas Dikinsones līnijas”, kur vairs nav ne tubas, ne flautas, pat ne klavieru, vienīgi Helēnas Sorokinās balss.

Šajā albumā visu šo bagātīgumu pārstāv tikai sešas minūtes Andra Dzeņiša mūzikas – *Euphoria* kamerorķestrim, kas rakstīta par godu Pēterim Plakidim, kuru daudzi atceras kā skolotāju, kolēģi un draugu. Tādēļ arī svētku uvertīrai radniecīgs žanrs ar spilgtām, vitālām, impulsīvām noskaņām, kas Dzeņiša gadījumā, protams, nekad neatceļ laikmetīgās mūzikas komponista rakstureizīmes – nospriegotu harmonisko domāšanu, niansētus tembru pretstatījumus un vērtīgu ielūkošanos cilvēka neizdibināmajā būtībā.

Tie, kuriem patiks šis darbs, droši vien paturēs redzeslokā arī opusus “Postlūdijs. Ledus” un “Prelūdijs. Gaisma” vai koncertu divām koklēm, akordeonam un orķestrim “Alba”.

Šķiet, ka vēl tikai 32 gadus sasniegušā **PLATONA BURAVICKA** mūzikā rodams pilnīgi viss. Skarbas harmoniskas disonanses un uzstājīgi ritma ostinato, apgarota poēzija un postromantisks skaistums, augstā māksla un eksperimenti ar elektroniku, matemātiskas konstrukcijas un intuitīvi iedzīvināts jutekliskums. Līdztekus mūzikas studijām Platons Buravickis strādājis par betonētāju (vēlreiz jāatgādina odiozā frāze, ka Latvijā vajadzīgs tikai viens komponists), bet galu galā tomēr atrastas iespējas pilnvērtīgam radošam darbam. Un Buravickis nebeidz pārsteigt – viena gada laikā līdzās tādiem dramatiski piesātinātiem kamerdarbiem kā “Voltāža”, “Narkoze” un “Sarkanā sonāte” top arī “Eņģeļa skatiens” vijolei un klavierēm, un absolūta skaistuma apjauta caurvij nākamajā gadā komponēto “Debesziedu aromātu” klavieru trio; pie tīras lirikas viņš tomēr neapstājas, un drīz vien Mazajā Mežotnes pilī jau skan “Darba instrumenta restaurācija”; pēc saksofona koncerta “Plastmasas temperatūra” komponists nevēlas burtiski atkārtot iepriekšējos izteiksmes līdzekļus, un nākamais koncertdarbs – “Nākotne mums seko” flautām, dudukam un kamerorķestrim – uzrunā ar jaunu koncepciju un kolorītu; Vienpadsmitajā Liepājas koncertā mūzikā skaidri jaušama Karostas forti starp jūras viļņu frontālajiem triecieniem un tālumā atstāto pilsētas ainavu saplūst ar cilvēka balss vijīgumu un trauslumu, bet simfoniskajam orķestrim rakstītais pavadījums komēdijai ar Haroldu Loidu “Beidzot drošībā” skan melodiski, tēlaini, asprātīgi.

Platona Buravicka veidotais skaņuraksts dzirdams kontrkultūras grupas “NSRD” albuma “Kuncendorfs un Osendovskis” rekonstrukcijā un vēl sirreālākos projektos, “Berlīnes filharmoniku” okteta radītajā jaunībā un citos klasiskās skaņumākslas paraugos, Jaunā Rīgas teātra un Latvijas Nacionālā teātra izrādēs. No viņa var gaidīt operu (pagaidām dota iespēja “laikmetīgam mūziklam”), no viņa var gaidīt vijolkoncertu – ja vien komponistu uzrunās Gidons Krēmers vai Franks Pēters Cimmermanis. Un Platons Buravickis rakstījis arī šādus vārdus: “Pasaules apvienošanu ar mūziku var uzskatīt par utopiju, bet mūzika – mana ticība. Mūzika apvienos pasauli! Ar mani vai bez manis. Karš ir ceļš cilvēces nāvei, turpretim Mūzika – ceļš cilvēces uzvarai, ceļš dzīvei un tālākai attīstībai”. Domāju, ka zem šī ideālas manifesta var parakstīties arī Andris Dzenītis, Ruta Paidere un Linda Leimane.

2019. gadā pirmatskaņotais koncerts saksofonam un kamerorķestrim “Plastmasas temperatūra” pārstāv Platona Buravicka daiļrades radikālāko un izaicinošāko daļu. Aigaram Raumanim rakstītajā skaņdarbā solists izmanto paplašinātās instrumenta spēles tehnikas, bet orķestris pievienojas ar papildu ekspresiju, dinamismu un kāpinājumiem, ar šādu ritma, faktūras un tembru intensitāti atainojot cilvēci, kas jāglābj no sevis pašas, pasauli, kas jāglābj no grimšanas piesārņojumā (un uzrodas jautājums – varbūt domāts arī akustiskais piesārņojums?). Tomēr cerība pastāv, un ne velti nākamajā gadā Aigars Raumanis kopā ar ērģelnieku Aigaru Reini un sitaminstrumentālistu Ernestu Mediņu pirmatskaņo harmonisko un līdzsvaroto opusu “Debespulstenis”. Pasaules ritējums turpinās, un Platona Buravicka daiļrades evolūcija arī.

Imic.lv/buravickis

LINDA LEIMANE piederīga komponistu paaudzei, kas dzimusi ap Latvijas neatkarības atjaunošanas laiku – pilnvērtīgam priekšstatam noteikti vēlreiz jānosauc ne tikai Platons Buravickis, Anna Ķirse, Evija Skuķe, Kristis Auznieks un Madara Pētersone, bet arī Armands Skuķis un Jēkabs Jančevskis. Radošās individualitātes, protams, atšķirīgas, bet definējams arī vienojošais – laikmetīgās mūzikas izteiksmes līdzekļu un kompozīcijas tehniku integrēšana plastiskā, jutekliski trauslā un iekšēji kontrastainā poētiskas iedabas skaņurakstā, elektronikas piedāvāto iespēju drošs izmantojums, pastiprināta interese par humanitāro, eksakto vai sociālo zinātņu idejām, kas skaņdarbu koncepcijām piešķir nepieciešamo konkrētību, bet mūzikas vēstījumam – papildu dzīvīgumu, sadarbība ar savas paaudzes māksliniekiem un

gados vecākiem meistariem teātra, kino, performances, literatūras, klasiskās un laikmetīgās dejas žanros. Tā nu Lindas Leimanes partitūras dzirdamas festivālā “Sansusi”, kur skanēja *Dialexica* kamerorķestrim, elektronikai un videoprojekcijām, Latvijas Nacionālā baleta izrādē “Hamlets”, kur ietverta arī jaunradīta mūzika, Raiņa un Aspazijas daiļradei veltītajā koncertā, kur Orķestris “Rīga” spēlēja arī opusu *Art Deco* orķestrim un elektronikai.

Lindas Leimanes mūzikas izsmalcinātie žesti un mākslinieciskās dramaturģijas pavērsieni, intelektuālo ideju spriegojums un iepriekšneparedzamā emociju sfēra uzrunā aizvien no jauna. Tādēļ arī panākumi gūti, rakstot dažādos žanros un dažādiem sastāviem – *Dialexica* un kamersimfonija *Guesstimations* komponēta kamerorķestrim *Sinfonietta Rīga*, “Enantiomorfiskās telpas” un *Longing. Flashing. Bonding* – Latvijas Nacionālajam simfoniskajam orķestrim, “Ģeometriskais kontrapunkts” klavesīnam un elektronikai – Ievai Salietai, bet *Silhouettes. Behaviours* – *Trio Art-i-Shock*, un uzskaitījums nebūtu pilnīgs bez Latvijas krievu dzejniekiem Artūra Pantes un Semjona Haņina vai režisora Andreja Jarovoja un Ģertrūdes ielas teātra.

Šķiet, ka iespēja strādāt kā Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra rezidences komponistei Lindu Leimani ir iedvesmojusi arī darbā pie diriģentam Normundam Šnē un kamerorķestrim *Sinfonietta Rīga* paredzētā opusa *Ray-bows* – katrā ziņā šeit dinamiski un tembrāli krāšņi izpaužas ne tikai stīgu grupa, bet arī viss koka un metāla pūšaminstrumentu ansamblis un perkusiju klāsts. Mūzika plūst vairākos vērienīgos tematiskās attīstības viļņos, kur netrūkst noskaņu intensitātes un netrūkst arī niansētāku toņu. Skaņdarbs gan vienlaig beidzas negaidīti aprauti – un tas liek gaidīt turpinājumu. Neskaitāmu daudzsoļu ieceru īstenojums vēl priekšā.

Imic.lv/leimane

RUTA PAIDERE studējusi Hamburgas Mūzikas un teātra augstskolā, kur pašlaik arī strādā. Hamburgā viņa pilnveidojusi arī klavierspēles prasmes, kas noderējušas, atskaņojot mūsdienu komponistu darbus, tostarp, protams, savus opusus – komponistes gaitu sākumā 1997. gadā radītais miniatūru cikls “Pulsācijas” pirmatskaņojumu piedzīvojis tieši šādi, un tas pats attiecināms uz 2000. gada klavieru trio. Saikne ar Latviju nav pārtrūkusi nekad, un Ruta Paidere šejienes publikācijās droši izsaka savas domas par jautājumiem, kas svarīgi mūzikas socioloģijā un pēc būtības kultūrā un kultūrpolitikā vispār. Kaut vai viena atziņa: “tempā, kādā tiek patērēti un radīti pirmatskaņojumi, jaundarbi pārvēršas par vienreiz lietojamām precēm, iekļaujoties patērētājsabiedrības kopainā, lai gan ierosināts tiek pretējais. Bet teorētiski ir arī citi ceļi – jau notikušu darbu pārņemšana jaunās programmās, citos kontekstos, pirmatskaņojumu vietā atgriežoties pie jau atskaņotās mūzikas, tā dodot iespēju gan uzelpot autoram, gan arī publikai veidot savu gaumi un iepazīt un atpazīt mūsdienu mūzikas kvalitāti”.

Arī šī iemesla dēļ klausītājiem kaut vai ar skaņu ieraksta starpniecību vērts iedzīlīnāties Rutas Paideres opusā “Tempera”, kas 2012. gadā tika nominēts Lielajai mūzikas balvai kā gada jaundarbs. Savukārt Latvijas interpretiem der atcerēties par Paideres abiem klavieru trio, stīgu kvartetu vai septetu “Ledus pasaules”, kas šeit varbūt nav dzirdēti nekad. Tiesa, komponistei netrūkst saiknes arī ar latviešu atskaņotājmāksliniekiem, un skaņdarba “Līnijas. Krustpunkti” koncertdzīve jau tuvojās autores postulētajam ideālam – vijolei un klavierēm rakstītas kamermūzikas programmās to spēlējušas gan Vineta Sareika un Lauma Skride, gan Magdalēna Geka un Iveta Cālīte. Ciklu *A verso l'alto* repertuārā uzņēmis Latvijas Radio koris, bet partitūru *Profiles of Sand* – Latvijas Nacionālais simfoniskais orķestris, Rutas Paideres mūziku dziedājis Inga Kalna, spēlējis *Trio Palladio*, bet kamersimfoniju *and nothing more*, protams, acinājīs uzrakstīt diriģents Normunds Šnē un Valsts kamerorķestris *Sinfonietta Rīga*.

Tā tad – tagad atgādinājums par skaņdarbu “Tempera”. Paidere gan skeptiski raugās uz mūzikas programmatismu, atklāti vēstot: “Daudz ir arī anotāciju tipa skaidrojumu, kuros komponisti kaut ko sameistaro kopā”. Un patiešām – “Tempera” runā pati par sevi, klausītāju ievēlot stīgu orķestra skaņuraksta plūdmā ar pakāpeniskām tematiskā materiāla izmaiņām, ar faktūras, emocionālo nospiedumu, galu galā ar laiktelpas uzslāņojumiem, tā rezultātā panākot sugestīvo iespaidu, sugestīvo valdzinājumu. Tomēr – “Tempera”, kā jau to norāda pats nosaukums, ir arī vizuāli tverama mūzika. To var atdzīvināt savā iztēlē, staigājot pa Eiropas vecmeistaru galerijām un reflektējot par to, kā nākotnes cilvēki uztvers Marka Rotko vai Džeksona Polloka audeklus, kad tos no 21. gadsimta šķīrs tāds pats laika diapazons kā Rafaēla vai Leonardo da Vinči mākslu no mūsdienām.

imic.lv/paidere

Valsts kamerorķestris **SINFONIETTA RĪGA** ir viena no Latvijas klasiskās mūzikas centrālajām vērtībām – augsti profesionāla domubiedru vienība ar neizsīkstošām radošām idejām, erudīciju un jauneklīgu vitalitāti. Jau kopš orķestra dibināšanas 2006. gadā tā mākslinieciskais vadītājs un diriģents ir Normunds Šnē. *Sinfonietta Rīga* mākslinieki ar neatslābstošu aizrautību turpina izzināt Vīnes klasiskās skolas un baroka laikmeta kultūras mantojumu, arvien saviem klausītājiem aktualizē 20. gadsimta muzikālos fenomenus un stilu novirzienus, meklē spilgtas parādības mūsdienīgu mūzikas pasaulē. Par vienu no uzdevumiem orķestris izvirzījusi kamersinfonijas žanra attīstības veicināšanu Latvijas mūzikā, divreiz gadā pasūtot jaunu šī žanra partitūru mūsdienīgu latviešu komponistiem.

Sinfonietta Rīga regulāri sadarbojas ar viesdiriģentiem, saturiski un idejiski atšķirīgas programmas veidojot kopā ar Pāvo Jervi, Heincu Holligeru, Jonu Stūrgorsu, Kristofu Popenu, Olari Eltsu, Juhu Kangasu un Tenu Kaljusti. Cieša un radoša sadarbība orķestrim izveidojusies ar Latvijas Radio kori un diriģentu Sigvardu Kļavu, ik gadu kopīgi veidojot vairākas koncertprogrammas un pirmatskaņojot latviešu sakrālās mūzikas jaundarbus.

Kopā ar *Sinfonietta Rīga* muzicējuši spoži solisti: dziedātājas Jūlija Ležņeva, Inga Kalna un Elīna Garanča, ērģelniece Iveta Apkalna, pianisti Kristians Bezeidenhauts, Nelsons Gerners, Jevgeņijs Sudbins un Reinis Zariņš, Alina Pogostkina, Florianus Donderers un Kristīne Balanas, vijolnieki Marks Buškovs, Izabella Fausta, Koja Blahers, Baiba Skride, Peka Kūsisto, Tomass Cētmairs un Kristīne Balanas, čellisti Žans Gijēns Keirass, Sola Gabeta un Margarita Balanas, Berlīnē bāzētā “Artemis Quartet” dalībnieki – vijolniece Vineta Sareika un altists Gregors Zīgls, kā arī ukraiņu altists Maksims Risanovs. Orķestris muzicējis kopā ar izcilo klarnetistu un komponistu Jērgu Vidmani, trombonistu Kristianu Lindbergu un sitaminstrumentālistiem Martinu Grūbingeru, Evelīnu Gleniju un Pīteru Erskinu, akordeonisti Kseniju Sidorovu un argentīniešu bandoneonistu Marselo Nisinmanu, obojistu Alekseju Ogrinčuku un senās mūzikas lietpratējiem Endrū Lorensu-Kingu un Enriko Onofri.

Līdztekus koncertdzīvei Latvijā un Baltijas valstīs *Sinfonietta Rīga* koncertējusi Hamburgas Elbas filharmonijā un *Laeiszhalle*, Ķelnes filharmonijā, Minhenes Herkulesa zālē, Frankfurtes Vecajā operā. Orķestris vairākkārt uzstājies Nīderlandē, tai skaitā Amsterdamas Karaliskajā *Concertgebouw* un *Muziekgebouw* zālē un *De Doelen* koncertzālē Roterdamā, savus klausītājus *Sinfonietta Rīga* ieguvusi arī Sanktpēterburgas filharmonijā un Ņujorkas Linkolna centrā.

Sinfonietta Rīga regulāri piedalās dažāda mēroga festivālos kā Latvijā, tā ārpus savas valsts robežām. Pāvo Jervi vadībā kamerorķestris uzstājies Pērnavas mūzikas festivālā, kopā ar Latvijas Radio kori – Introvertās mākslas festivālā *Lux aeterna* Elbas filharmonijā un festivālā “Kisingenes vasara” Bavārijas kūrortpilsētā Bādkisingenē. Vairākkārt orķestris viesojies prominentajā Baltijas jūras festivālā Stokholmā.

Ar prestižo ierakstu balvu *Grammy* novērtēta orķestra *Sinfonietta Rīga* dalība igauņu komponista Arvo Perta albuma *Adam's Lament* ieskaņojumā, ko klajā laidis ECM. *Sinfonietta Rīga* sniegums četras reizes ieguvis Latvijas valsts augstāko apbalvojumu mūzikā – Lielo mūzikas balvu (2007, 2008, 2015 un 2018).

sinfoniettariga.lv

NORMUNDS ŠNĒ absolvējis Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas obojas spēles klasi un diriģēšanas meistarklasi. Mācījies pie Viļņa Pelnēna, Heinca Holligera, Tamāras Fidleres, Jurija Simonova, Jormas Panulas, Imanta Rešņa.

Kopš 2007. gada māca obojas spēli Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā. No 1978. gada līdz 1997. gadam bijis Latvijas Nacionālā simfoniskā orķestra oboju grupas otrais koncertmeistars, bet kopš vidusskolas gadiem – solists un kameransambļu dalībnieks.

Spēlējis arī progresīvā roka grupās “Salve”, “Sīpoli”, “Marana”, bijis skaņu režisors, dažādu žanru CD ierakstu producers un māsteringa inženieris. Kaislīgs radioamatieris, 1980. gada pasaules čempions, 2006. gada Eiropas čempionāta 2. vietas ieguvējs, Latvijas Radioamatieru līgas valdes loceklis.

Koncertējis daudzās Eiropas valstīs, tostarp Francijā, Vācijā, Itālijā, Spānijā, uzstājies arī Austrālijā, Japānā, Krievijā. Muzicējis kopā ar Pīteru Donahjū, Izabellu Faustu, Patriku Galuā, Gidonu Krēmeru, Mstislavu Rostropoviču, Dāvidu Geringu, Natāliju Gūtmani, Kristianu Lindbergu, Martinu Frestu, Džo Zavinulu u.c.

Normunds Šnē ir 2006. gadā dibinātā Valsts kamerorķestra *Sinfonietta Rīga* mākslinieciskais vadītājs. 1999. gadā dibinājis un ilgstoši vadījis Rīgas Festivāla orķestri. No 1987. gada līdz 2006. gadam bijis orķestra “Rīgas kameramūzikā” mākslinieciskais vadītājs, regulāri sadarbojies ar Latvijas Nacionālo simfonisko orķestri un Liepājas Simfonisko orķestri. Latvijas Nacionālajā operā diriģējis baleta izrādes “Svētpavasaris”, “Karmena”, “Smilšuvīrs”, “Gaišais strauts”, bijis muzikālais vadītājs Jura Karlsona baleta “Sidraba šķidrums” pirmuzvedumam.

Normundam Šnē ir neatsverami nopelni 20. gadsimta skaņumākslas kanonisko vērtību un latviešu komponistu mūzikas interpretācijās. Kopā ar Rīgas Festivāla orķestri spēlēja Gustava Mālera 9. simfonija, Dmitrija Šostakoviča 4. simfonija, Olivjē Mesiāna simfonija “Turangalila”, Lučāno Berio *Sinfonia*, Stīva Reiha “Tuksneša mūzika”, Pētera Vaska 2. simfonija, Maijas Einfeldes un Artura Maskata simfonijas. Kopā ar kamerorķestri *Sinfonietta Rīga* – Magnusa Lindberga *Joy*, Kaijas Sāriaho “Grāla teātris”, Džona Adamsa kamersimfonija, Ģērgā Ligeti klavierkoncerts, Žerāra Grizē *Vortex temporum*, Tāivalda Ķeniņa dubultkoncerts vijolei, klavierēm un orķestrim, Gundara Pones “Meistara Jāņa pasaule”, Romualda Grīnblata koncerts saksofonam un stīgu orķestrim. Normunda Šnē un *Sinfonietta Rīga* inspirētajā kamersimfoniju ciklā pirmatskaņoti Andra Dzeniša, Jāņa Petraškeviča, Mārtiņa Viļuma, Rutas Paideres, Viļņa Šmīdberga, Santas Ratnieces, Anitras Tumševicas opusi.

Normunda Šnē ieguldījums Latvijas kultūrā novērtēts ar Triju Zvaigžņu ordeni. Lielā Mūzikas balva saņemta 1996. un 2004. gadā.

sne.lv

AIGARS RAUMANIS mācījies pie Oskara Petrauska, Arta Sīmaņa, Jonatana Rautiolas. Līdzās saksofona studijām Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijā un Helsinku Sibēliusa akadēmijā izmēģināti spēki arī kompozīcijā, ērģel spēlē un kanteles spēlē.

Aktīvi koncertē gan kā solomākslinieks, gan saksofonu kvartetā *Atomos*, Baltijas jūras saksofonu kvartetā, *Trio Tresensus* un *Trio Con Brio*. Muzicējis teju visu vadošo Latvijas orķestru sastāvos, bet kā solists uzstājies kopā ar Valsts kamerorķestri *Sinfonietta Rīga*, kamerorķestri *Sinfonia Concertante*, Lietuvas Nacionālo filharmonijas kamerorķestri, Orķestri “Rīga”, Nacionālo bruņoto spēku pūtēju orķestri, Latvijas Radio kori. Koncertu ģeogrāfiskā amplitūda aptver ne tikai Latviju un tās kaimiņvalstis, bet arī Nīderlandi, Vāciju, Horvātiju, Poliju, Čehiju, Šveici, Grieķiju, Rumāniju.

Aigara Raumaņa repertuārs ir ļoti plašs, ietverot vairākus tieši viņam rakstītus jaundarbus, tostarp Paula Dambja opusu “Blaumanis brauc uz Brakiem” saksofonam un orķestrim un Platona Buravicka koncertu saksofonam un kameroķestrim “Plastmasas temperatūra”. Viņa interpretācijas piedzīvojuši arī Andra Dzeniša, Artura Maskata, Alvila Altmaņa, Andra Vecumnieka skaņdarbi.

Aigars Raumanis saņēmis “Lielo mūzikas balvu 2019” kategorijā “Gada jaunais mākslinieks”. 2018. gadā viņš ieguva Eiropas Saksofonu foruma *Grand Prix* un Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas un LMT Gada balvu, bet 2019. gadā uzvarēja VII Starptautiskajā Stokholmas mūzikas konkursā.

lmic.lv/raumanis